

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
S O D I Š Č E**

CELJE

VSC sodba in sklep Cpg 391/2013

Sodišče: Višje sodišče v Celju
Oddelek: Gospodarski oddelek
ECLI: ECLI:SI:VSCE:2014:CPG.391.2013
Evidenčna številka: VSC0003721
Datum odločbe: 05.03.2014
Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO
Institut: bančna garancija - pogoji za vnovčitev
Zveza: ZOR člen 1083, 1061.

Jedro

Ker so bili za vnovčitev izpolnjeni v bančni garanciji navedeni pogoji in tožeča stranka ni niti v dodatnem roku po obvestilu banke svoje obveznosti do tožene stranke izpolnila, je banka utemeljeno vnovčila garancijo in toženi stranki nakazala v garanciji določeni znesek.

Izrek

Pritožbi se delno ugotovi, delno pa se pritožba zavrne in se sodba sodišča prve stopnje v točki I. izreka potrdi, v točki II. pa spremeni tako, da sedaj glasi:

"Tožeča stranka je dolžna v roku 15 dni povrniti toženi stranki pravdne stroške v višini 2.409,60 EUR, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi za čas od 16. dne dalje do plačila."

Pravdni stranki nosita vsaka svoje stroške tega pritožbenega postopka.

Pritožbi se ugotovi, sklep sodišča prve stopnje z dne 22. 7. 2013 se razveljavi in se zadeva vrne sodišču prve stopnje v novo odločanje.

Odločitev o pritožbenih stroških tožeče stranke v zvezi z izpodbijanem sklepom se pridrži za končno odločbo.

Obrazložitev

K točki I. izreka

Sodišče prve stopnje je z uvodoma navedeno sodbo zavrnilo tožbeni zahtevek tožeče stranke, ki glasi: "I.

Tožena stranka L. d. S. K., Š. u. ..., S. K., je dolžna tožeči stranki K. d.d., T. u. ..., S. K., plačati znesek 53.854,82 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dne 4. 6. 2011 do dne plačila, v roku 15 dni pod izvršbo. 2. Tožena stranka L. d. S. K., Š. u. ..., S. K. je dolžna tožeči stranki K. d.d., T. u. ..., S. K. povrniti pravdne stroške v roku 15 dni po prejemu sodne odločbe brezobrestno, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi pod izvršbo.”

Tožeči stranki je naložilo povrnitev pravnih stroškov toženi stranki v višini 3.319,20 EUR, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi za čas od poteka prostovoljnega roka za plačilo pa do plačila. (točka II.)

Tožeča stranka je po pooblaščenju zoper sodbo sodišča prve stopnje vložila pravočasno pritožbo. Sodbo sodišča prve stopnje izpodbija iz vseh pritožbenih razlogov po določbi prvega odstavka 338. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP) in pritožbenemu sodišču predlaga, da pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da v celoti ugodi tožbenemu zahtevku tožeče stranke oziroma podredno, da razveljavi izpodbijano sodbo in zadevo vrne v ponovno odločanje sodišču prve stopnje, v obeh primerih pa toženi stranki naloži v plačilo pravdne stroške tožeče stranke v roku 15 dni od prejema sodne odločbe brezobrestno, po poteku tega roka pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

Tožeča stranka vztraja, da je bil poziv za vnovčenje bančne garancije prepozen, ker da je dvoletna garancijska doba iztekla 17. 2. 2011 in je bančna garancija prenehala veljati z 19. 3. 2011. Zmotno naj bi bilo stališče sodišča prve stopnje, da velja za spoj oziroma fitting vodovodne napeljave 10-letni garancijski rok, ker da upošteva določilo 10. člena gradbene pogodbe velja 2-letni garancijski rok. Pravica do vnovčitve sporne bančne garancije je pogojna in ne brezpogojna (neodvisna). Pogoje vnovčitve je izrecno določala gradbena pogodba v 11. členu in je bančno garancijo tožena stranka lahko vnovčila šele v primeru, da izvajalec ne pokrije stroškov odprave napak po tretjem izvajalcu. Takšen pogoj v konkretnem primeru ni bil izpolnjen in tožena stranka pri vnovčitvi garancije ni ravnala skladno z določbo 11. člena gradbene pogodbe. Sodišče prve stopnje naj bi v točki 14 obrazložitve izpodbijane sodbe v zvezi s tem naredilo protispisne zaključke, da so bili pogoji iz garancije izpolnjeni. Ob vnovčitvi garancije dne 18. 5. 2011 tožena stranka na tožečo stranko ni naslovila zahtevka po zamenjavi fittingov v stanovanjskem delu oziroma po predmetni gradbeni pogodbi in naj bi bil zaključek sodišča prve stopnje, da so bili izpolnjeni pogoji za vnovčitev garancije kot izhaja iz naslova garancijske obveznosti, zmoten. Tožeča stranka vztraja, da predstavljajo sredstva, ki jih je tožena stranka pridobila iz naslova garancije, neupravičeno obogatitev in jih je tožena stranka dolžna tožeči stranki vrniti. Nadalje navaja, da so zmotni zaključki sodišča prve stopnje, da naj bi tožeča stranka kot izvajalka vgradila spoje neustrezne kvalitete. Takšni zaključki so posledica nestrokovnega izvedenskega mnenja, ki mu je sodišče prve stopnje sledilo. Ker sodišče prve stopnje ni angažiralo novega izvedenca naj bi storilo bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Na strokovnem mnenju Z., ki je predpravdno mnenje, izdelano v korist tožene stranke, ni mogoče temeljiti zaključkov v tem postopku. Tožena stranka ni imela nobene podlage za menjavo vseh ostalih fittingov. Protispisne naj bi bile navedbe sodišča prve stopnje pod točko 13 na strani 14 obrazložitve, da je tožena stranka zahtevala sanacijo oziroma uveljavljala reklamacijo vgrajenega materiala, prav tako ti zaključki naj ne bi bili z ničemer utemeljeni in sodba v tem delu ni obrazložena. Obvestilo o napaki in zahteva za sanacijo naj bi bila podana samo v zvezi z napakami, ki so se pojavile v negovalnem delu doma, kar da je bilo predmet druge pogodbe in ni v zvezi s počenim fittingom 11. 4. 2011, kar naj bi bilo izkazano z izpovedbo zakonitega zastopnika tožene stranke in z listinskimi dokazi – s kronologijo aktivnosti v zvezi z napako vodovodnega sistema, ki jo je sestavila sama zakonita zastopnica tožene stranke. Tožeča stranka nadalje navaja, da ni izkazan strošek domnevne izvedene sanacije, ki ga navaja sodišče prve stopnje pod točko 15 obrazložitve in da zaključek sodišča prve stopnje o tem, da je stroške sanacije napak tožena stranka

poplačala, temelji na upoštevanju dokazov, s katerimi je bila tožena stranka prekludirana, kar predstavlja bistveno kršitev, ki vpliva na zakonitost in pravilnost izpodbijane sodbe. Sodišče prve stopnje naj ne bi odločilo o procesnem pobotnem ugovoru tožene stranke, ki ga je tožena stranka postavila med pravdo, ki pa da je tudi sicer nedovoljen, tožena stranka pa da ni izkazala, da je njena v pobot uveljavljana terjatev sploh zapadla, kar je splošen pogoj za izvedbo pobota. Tožeča stranka vztraja, da so vse listine, ki jih je tožena stranka priložila k njeni pripravljalni vlogi z dne 3. 4. 2012 in s katerimi je utemeljevala znesek domnevno izvedene sanacije, predložene prepozno, ker je bil prvi narok opravljen 19. 3. 2012 in je bila tožena stranka vsakič poučena po določbi 286.a člena ZPP. Sodišče zato teh listin ne bi smelo upoštevati, poleg tega naj bi bile sestavljene izključno za namen te pravde in ne temeljijo na nobenih dokazih, pomembne so zgolj za knjigovodstvo ne pa za pravdni postopek, saj ne izkazujejo nastanka stroškov odprave napak oziroma škode. Tožena stranka ni predložila nobenih dokazil o plačilih, kar da je tožeča stranka pravočasno ugovarjala, sodišče pa da se do teh trditvev ni opredelilo. Sodišče prve stopnje naj bi zmotno uporabilo pogodbeno materialnopravno in sicer 8. člen gradbene pogodbe, kot podlago za prisojo stroškov ugotavljanja in sanacije napak gradnje. Končno tožeča stranka pritožbeno izpodbija tudi odločitev o stroških postopka.

Tožena stranka je v svojem odgovoru na pritožbo nasprotovala stališčem in trditvam tožeče stranke in predlagala zavrnitev pritožbe in potrditev sodbe sodišča prve stopnje ter uveljavljala povrnitev stroškov odgovora.

Kolikor pritožba izpodbija odločitev o glavni stvari, pritožba ni utemeljena.

Tožeča stranka je z 20. 5. 2011 vloženo tožbo zoper toženo stranko uveljavljala zahtevek za podajo preklica poziva za vnovčenje bančne garancije za odpravo napak v garancijskem roku, vloženega 19. 5. 2009 pri B. C. d.d. za znesek 53.854,82 EUR. Zaradi vnovčitve bančne garancije pa je tožbeni zahtevek nato spremenila tako, da je zahtevala plačilo zneska iz vnovčene garancije. Zatrjevala je, da je tožena stranka neupravičeno vnovčila bančno garancijo.

Tožena stranka je tožbenemu zahtevku ugovarjala. Zatrjevala je, da je bila do vnovčenja bančne garancije upravičena, ker tožeča stranka pogodbenih del ni opravila v skladu z gradbeno pogodbo in napak izvedenih del ni odpravila. Zatrjevala je, da je tožeča stranka v vodovodni sistem vgradila nekvalitetne in neustrezne spojne elemente t.i. fittinge, ki so pokali in povzročali zamakanje, zato je zahtevala sanacijo in zamenjavo letih, tožeča stranka pa se na pozive tožene stranke ni odzivala, zato je bila ta primorana vnovčiti bančno garancijo tožeče stranke in s tem kriti nastale ji stroške zaradi sanacije napak po drugem izvajalcu.

Sodišče prve stopnje je po izvedenem dokaznem postopku tožbeni zahtevek tožeče stranke kot neutemeljen zavrnilo.

Odločitev sodišča prve stopnje je tudi po presoji pritožbenega sodišča pravilna. Pritožbeno sodišče je po preizkusu izpodbijane sodbe sodišča prve stopnje ugotovilo, da po tožeči stranki zatrjevane postopkovne kršitve v postopku na prvi stopnji niso bile storjene. Prav tako pa pritožbeno sodišče v postopku na prvi stopnji ni zasledilo katere od ostalih po uradni dolžnosti upoštevni bistvenih kršitev določb pravnega postopka iz drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP). Po mnenju pritožbenega sodišča je odločitev sodišča prve stopnje v izpodbijani sodbi natančno in nazorno pojasnjena z v sodbi navedenimi skladnimi razlogi o vseh odločilnih dejstvih. Po sodišču prve stopnje ugotovljeni zaključki niso protispisni, če je sodišče prve stopnje izvedene dokaze ocenilo drugače kot bi si to želela tožeča stranka, pa s tem še ni zagrešilo kakšne od očitanih kršitev.

S tem, ko sodišče prve stopnje ni ugodilo predlogu tožeče stranke po postavitvi novega izvedenca, ni zagrešilo po tožeči stranki pritožbeno zatrjevane bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Kot je pojasnilo sodišče prve stopnje je izvedensko mnenje izvedenca Ž. ocenilo za celovito in strokovno, ugotovilo je, da je izvedenec strokovno, logično in argumentirano odgovoril na vsa relevantna vprašanja, zato ni bilo potrebe po postavitvi novega izvedenca in je sodišče prve stopnje dokazni predlog tožeče stranke za postavitev novega izvedenca utemeljeno zavrnilo.

Ob ugotovitvah izvedenca, da je bila neustreznost vgrajenih spojnih elementov oz. fittingov dvojna in sicer, da ti niso bili združljivi – kompatibilni z vgrajenimi vodovodnimi cevmi in da njihova kvaliteta (material in dimenzije) ni primerna, da ne ustreza standardom za tovrstne elemente, je povsem brez pomena po tožeči stranki zatrjevano dejstvo, da si izvedenec ni ogledal naprave s katero je tožeča stranka spajala cevi in fittinge. Ker ni izpodbijana ugotovitev sodišča prve stopnje, da je prihajalo do loma oziroma napak na vgrajenih fittingih, po tožeči stranki zatrjevano dejstvo, da je bil predhodno opravljen tlačni preizkus in da ta takrat ni pokazal nobenih nepravilnosti, ni relevantno. Niti tlačni preizkus niti dejstvo, da so bili ti fittingi vgrajeni in da nadzorni organ tekom izvedbe del ni zaznal neustreznosti, še ne izkazuje, da so bili vgrajeni fittingi ustrezni, kot si to zmotno tolmači tožeča stranka in s čemer neutemeljeno izpodbija strokovnost izvedenskega mnenja.

Čeprav ima tožeča stranka prav, ko navaja, da je strokovno mnenje Z. predpravdno mnenje in da ga je zato lahko šteti zgolj kot navedbe tožene stranke in ne kot dokaz na katerem bi lahko temeljili zaključki sodišča, pritožbeno sodišče ugotavlja, da sodišče prve stopnje svojih zaključkov ni temeljilo na strokovnem mnenju Z., kot to zmotno zatrjuje tožeča stranka.

Ob ugotovitvi izvedenca, da so bili vgrajeni fittingi neustrezni, kar pomeni, da je bila izvedba vodovodne inštalacije na spojnih mestih nezanesljiva, saj je bila vzdržnost vgrajenih spojnih elementov nepredvidljiva, po mnenju izvedenca pa je siceršnja pričakovana življenjska doba tovrstnih inštalacij 30 in več let, se pokaže pritožbena trditev tožeče stranke, da tožena stranka naj ne bi imela nobene podlage za menjavo vseh ostalih po tožeči stranki vgrajenih fittingov, za neutemeljeno.

Ob nesporni ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je 11. 4. 2011 na enem od fittingov, ki jih je v stanovanjskem delu L. doma vgradila tožeča stranka, že prišlo do loma in posledično zamakanja vodovodne napeljave, da so se težave dogajale tudi v predhodno zgrajenem novem delu L. doma - v negovalnem delu, istega izvajalca, da so se tam pojavljale istovrstne napake, kar potrjuje s svojimi pritožbenimi navedbami v točki 4 celo sama tožeča stranka, pa je tudi po presoji pritožbenega sodišča tožena stranka od tožeče stranke utemeljeno zahtevala sanacijo oziroma reklamacijo vgrajenih fittingov. Da je bila takšna zahteva tožene stranke utemeljena je v svojem izvedenskem mnenju potrdil tudi izvedenec, ki je v točki 2.11. zapisal, da je pri okvari enega fittinga s tovrstno genezo napake povsem upravičeno pričakovati zaporedne okvare tudi drugih fittingov predmetne inštalacije. Nenazadnje pa je, kot je povedala zakonita zastopnica tožene stranke, tožena stranka v zvezi z ugotovljeno napako pridobila tudi strokovno mnenje Z., oddelka za materiale, iz katerega je izhajalo, da je pregledani fitting proizvajalca iz K. neustrezen, da ne ustreza kvaliteti, da je medenina krhka in slabo odporna proti napakam.

Tožeča stranka zatrjuje, da je zaključek sodišča prve stopnje, da je tožena stranka zahtevala sanacijo oziroma uveljavljala reklamacijo vgrajenega materiala (konkretno vgrajenih fittingov) protispisen in da takšen zahtevk na njo ni bil naslovljen, kar pa ne drži. Kot pravilno ugotavlja sodišče prve stopnje je tožena stranka na tožečo stranko naslovila pisno zahtevo za odpravo napak pred vnovčitvijo garancije (dopis v prilogi B 20) s katerim jo je pozvala, da nemudoma pristopi k sanaciji vodovodnega omrežja v stanovanjskem delu L. doma, z datumom 12. 5. 2011, ki tožeči stranki ni bil posredovan le po pošti, temveč ga je tožena stranka poslala

tudi po faksu, in kot je povedala direktorica tožene stranke je tega poslala tudi po elektronski pošti in z SMS sporočilom. Če tožena stranka poštne pošiljke ni sprejela, pa je nedvomno prejela sporočilo po faksu, po elektronski pošti in SMS, zato sodišče prve stopnje utemeljeno ni verjelo tožeči stranki, da zahtevek za sanacijo oziroma reklamacijo vgrajenega materiala na njo ni bil naslovljen. Sodišče prve stopnje pa je tudi ugotovilo, da je bila tožeča stranka seznanjena z ugotovitvami strokovnega mnenja Z., saj zakoniti zastopnik tožene stranke tega ni zanikal. Pritožbeno sodišče pa pripominja, da je bila tožeči stranki nedvomno vročena zahteva tožene stranke za vnovčitev bančne garancije kot posledice neodpravljenih napak, saj je na podlagi prejema le-te 20. 5. 2011 vložila tožbo, pa vse do vnovčitve garancije 3. 6. 2011 na zahtevo tožene stranke po odpravi napak ni odregirala in napak ni odpravila.

Pravilno pa je sodišče prve stopnje zaključilo tudi, da je garancijska doba vgrajenih spornih fittingov, ki po razlagi izvedenca predstavljajo spoj oziroma povezovalni člen cevi v vodovodni inštalaciji in katerih realna življenjska doba je cca 30 let, deset let. Pogodbeno določilo 10. člena med pravnima strankama nesporno sklenjene gradbene pogodbe, ki določa deset-letno garancijo izvajalca, torej tožeče stranke za kvaliteto del za komunalne naprave in napeljave ter konstrukcijsko trdnost in varnost po uspešno opravljenem prevzemu del, za ostala dela, opremo in naprave pa 2-letno, je jasno in ne potrebuje posebne razlage, zato ni slediti trditvam tožeče stranke, da znaša garancijska doba za kvaliteto vgrajenih fittingov dve leti. Pa tudi sicer je tovrstne napake, ki se nanašajo na vgrajene vodovodne napeljave šteti med napake, ki zadevajo solidnost gradnje, zato po določbi prvega odstavka 662. člena OZ zanje odgovarja izvajalec, če se pokažejo v desetih-letih od izročitve in prevzema del.

Ob ugotovitvi sodišča prve stopnje, da je tožeča stranka z deli zaključila konec januarja oziroma februarja 2009, napake pa so se pojavile v letu 2011, kar pritožbeno ni izpodbijano, je jasno, da gre za napake v garancijski dobi, zato je bila reklamacija tožene stranke pravočasna.

Ni sporno, da je tožeča stranka skladno z 2. točko prvega odstavka 8. člena gradbene pogodbe izročila toženi stranki kot jamstvo za odpravo pomanjkljivosti izvršenih del reklamiranih v garancijski dobi garancijo banke z dne 19. 5. 2009 v višini 10 % pogodbene vrednosti oziroma 53.854,82 EUR z veljavnostjo najkasneje do vključno 19. 5. 2011. V skladu z izdano bančno garancijo in gradbeno pogodbo je bila tožeča stranka dolžna v primeru, da se v garancijski dobi pojavijo napake zaradi nesolidnega dela ali materiala, to napako odpraviti na svoje stroške v primernem roku, ko jo naročnik o napaki obvesti. Kot je ugotovljeno zgoraj, tožeča stranka k odpravi napak ni pristopila in se na pozive tožene stranke ni odzivala. Sodišče prve stopnje je zato utemeljeno zaključilo, da je zahteva tožene stranke za vnovčitev bančne garancije utemeljena. Ker so bili za vnovčitev izpolnjeni v bančni garanciji navedeni pogoji in tožeča stranka ni niti v dodatnem roku po obvestilu banke svoje obveznosti do tožene stranke izpolnila, je banka utemeljeno vnovčila garancijo in toženi stranki nakazala v garanciji določeni znesek (člen 1083 ZOR v zvezi s členom 1061 OZ). Očitek tožeče stranke, da tožena stranka za vnovčitev bančne garancije ni izpolnila v pogodbi določenih pogojev, ker da bi morala pred vnovčitvijo odpraviti napake po drugem izvajalcu na stroške tožeče stranke in šele v primeru, če tožeča stranka tako nastalih stroškov ne bi pokrivala, bi lahko tožena stranka vnovčila bančno garancijo, kot to določa drugi odstavek 11. člena gradbene pogodbe, v obravnavanem primeru, ko se je napaka pojavila tik pred potekom skrajnega roka veljavnosti bančne garancije, ne vzdrži, temveč kaže na poskus tožeče stranke, da bi namen izročene ji bančne garancije nedopustno izigrala. Je pa tožena stranka iz prejetih sredstev za vnovčenje bančne garancije res upravičena le do poplčila stroškov, ki jih je imela z odpravljanjem pomanjkljivosti tožeče stranke. Tožena stranka je zato bančno garancijo utemeljeno vnovčila in iz nje pokrivala stroške nastale ji v zvezi z odpravo napak tožeče stranke, kakor je to določeno v drugem odstavku 11. člena gradbene pogodbe, razliko do izplačanega zneska po bančni garanciji, ki ji je pri tem ostala, pa vrnila tožeči stranki.

Višino nastalih ji stroškov je tožena stranka listinsko dokazala, tožeča stranka pa te ni z ničemer izpodbila, zato je sodišče prve stopnje po toženi stranki dokazani višini stroškov utemeljeno sledilo. Ni dvoma, da je tožena stranka morala vse nastale stroške izvajalcem tudi plačati, tožeča stranka pa ni niti zatrjevala niti z ničemer dokazala, da kateri od specificiranih stroškov ne bi bil potreben oziroma ne bi nastal. Tožena stranka je imela materialno pravno podlago za pokrivanje navedenih stroškov iz zneska izplačanega po bančni garanciji v določenih gradbene pogodbe in v sami garanciji. Sodišče prve stopnje pa je tudi pravilno ugotovilo, da sta pravdni stranki v 8. členu v 5. točki dogovorili, da bo stroške raziskav neustreznega materiala oziroma izvedenih del, če bo dokazan sum neustreznosti teh, nosil izvajalec, prav tako pa sta dogovorili 3 % pribitek na vrednost del za kritje manipulativnih stroškov (drugi odstavek 11. člena) in je sodišče prve stopnje tudi v tem delu glede stroškov tožene stranke navedlo pravilno materialno pravno podlago.

Ker je tožena stranka reklamirane napake odpravljala tekom tega pravnega postopka, po pogodbi sklenjeni z drugim izvajalcem šele 2. 3. 2012, ves ta čas pa tožečo stranko pozivala, da sama odpravi te napake, kakor je to razvidno iz dopisov v spisu, so njene navedbe o višini nastalih stroškov in v zvezi s tem predlaganimi dokazi podanimi v njeni vlogi 3. 4. 2012 pravočasne in upoštevne in ne gre slediti tožeči stranki, da je bila tožena stranka s temi navedbami in dokazi prekludirana.

Tožena stranka je primarno ugovarjala utemeljenosti tožbenega zahtevka in zgolj podredno je uveljavljala pobotni ugovor. Ker je sodišče prve stopnje tožbeni zahtevek tožeče stranke po povrnitvi zneska izplačanega na osnovi bančne garancije zavrnilo kot neutemeljen, o podredno postavljenem pobotnem ugovoru tožene stranke utemeljeno ni odločalo in je tudi v tem delu pritožba tožeče stranke neutemeljena.

Pritožbo tožeče stranke je bilo po navedenem glede odločitve o glavni stvari zavrnilo kot neutemeljeno in potrditi sodbo sodišča prve stopnje v točki I. izreka (člen 353 ZPP).

Pritožba pa je kolikor izpodbija izrek o stroških postopka (točka II. izreka izpodbijane sodbe) delno, kolikor se nanaša na toženi stranki prisojeni znesek stroškov izdelave izvedenskega mnenja v višini 909,60 EUR, utemeljena.

Po določbi 163. člena ZPP sodišče odloči o povrnitvi stroškov na določeno zahtevo stranke (prvi odstavek). Stranka mora v zahtevi opredeljeno navesti stroške katerih povračilo zahteva (drugi odstavek 163. člena) najpozneje do konca glavne obravnave (tretji odstavek).

Tožena stranka se je na zadnjem naroku za glavno obravnavo 22. 4. 2013 glede povrnitve stroškov sklicevala na svoj stroškovnik iz prve pripravljalne vloge, dodatno pa je priglasila le prevozne stroške. V prvi pripravljalni vlogi (niti v naslednjih) pa tožena stranka stroškov izvedenca ni opredeljeno navedla in zahtevala. Tako so po sodišču prve stopnje toženi stranki priznani stroški izvedenca v višini 909,60 EUR, ki so naloženi v plačilo tožeči stranki, neutemeljeni in je bilo pritožbi v tem delu ugoditi in sklep sodišča prve stopnje v tem delu ustrezno spremeniti tako, da stroški tožene stranke znašajo pravilno 2.409,60 EUR in ne 3.319,20 EUR, kot je te odmerilo sodišče prve stopnje (člen 365 točka 3 v zvezi s členom 358 točka 5 ZPP).

O pritožbenih stroških pravnih strank v zvezi z izpodbijano sodbo je pritožbeno sodišče odločilo v skladu s prvim odstavkom 165. člena v zvezi s prvim odstavkom 154. člena in prvim odstavkom 155. člena ZPP. Pravdni stranki morata nositi vsaka svoje stroške tega pritožbenega postopka in sicer tožeča stranka zaradi tega, ker s pritožbo v pretežni meri ni uspela, v zvezi z delom s katerim je uspela pa ji niso nastali posebni pritožbeni stroški. Tožena stranka pa mora trpeti sama svoje stroške odgovora na pritožbo, ker ti stroški niso

bili potrebni, saj odgovor ni pripomogel k odločitvi, poleg tega pa je odgovor neobrazložen.

K točki II. izreka

Sodišče prve stopnje je z uvodoma navedenim sklepom z dne 22. 7. 2013 sklenilo, da se izvedencu za strojne inštalacije, Ž. M., K. ..., T. za podano izvedensko mnenje odmeri nagrada in nadomestilo za stroške v znesku 284,00 EUR skupaj z DDV v višini 56,80 EUR pa 340,80 EUR (točka I. sklepa). Prav tako je sklenilo, da je navedene zneske tožeča stranka v roku 15 dni od prejema te odločbe dolžna plačati toženi stranki, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki začnejo teči naslednji dan po izteku roka za plačilo, do plačila (točka II. sklepa). V obrazložitvi je sodišče prve stopnje navedlo, da je izvedenec na naroku 22. 4. 2013 podal dopolnitev izvedenskega mnenja in predlagal izplačilo nagrade in povrnitev stroškov ter zaključilo, da je do teh upravičen po določbi 249. člena ZPP. Stroške izvedenca je sodišče prve stopnje odmerilo v višini 340,80 EUR in se pri tem sklicevalo na pravilnik o sodnih izvedencih in sodnih cenilcih.

Tožeča stranka je zoper ta sklep vložila pravočasno pritožbo. Sklep izpodbija iz vseh pritožbenih razlogov. Navaja, da so bili stroški izvedenca priglašeni prepozno in da je sodišče prve stopnje tudi napačno odločilo, da je te dolžna tožeča stranka povrniti toženi stranki.

Pritožba je utemeljena.

Kolikor tožeča stranka pritožbeno izpodbija sklep sodišča prve stopnje v točki II. izreka, sklep sodišča prve stopnje ni obrazložen in ga zato ni moč preizkusiti ter ga je bilo že iz tega razloga razveljaviti (člen 365 točka 3 v zvezi s členom 339/II točka 14).

Kolikor tožeča stranka pritožbeno izpodbija sklep sodišča prve stopnje v točki I. pa je njena pritožba prav tako utemeljena. Iz podatkov spisa je namreč razvidno, da je izvedenec vložil stroškovnik šele 12. 7. 2013, čeprav mu je sodišče prve stopnje na naroku za glavno obravnavo 22. 4. 2013 dodelilo rok 8 dni za specifikacijo priglašenih stroškov. Kot je navedeno v stroškovniku z dne 12. 7. 2013, naj bi izvedenec stroškovnik poslal sodišču sicer pravočasno 25. 4. 2013 po elektronski pošti, česar pa iz sklepa sodišča prve stopnje ni zaslediti in ni zaslediti elektronskega sporočila v spisu, zato pravočasnosti vloženega stroškovnika pritožbeno sodišče ni moglo ugotoviti.

Pritožbi je bilo vsled tega tudi v tem delu ugoditi in sklep sodišča prve stopnje razveljaviti ter zadevo vrniti sodišču prve stopnje v ponovno odločanje (člen 365 točka 3 ZPP v zvezi s členom 355 ZPP).

Odločitev o pritožbenih stroških tožeče stranke v zvezi z izpodbijanym sklepom sodišča prve stopnje se pridrži za končno odločbo (člen 165/III ZPP).

V novem odločanju naj sodišče ravna v zgoraj nakazani smeri, pri čemer naj upošteva, da tožena stranka zahtevka za povračilo stroškov izvedenca ni določno uveljavljala, kot je to obrazloženo v točki 15 te odločbe.

Datum zadnje spremembe: 10.06.2014